

TÓTH LÁSZLÓ (1949) Dunaszerdahely

TÓTH LÁSZLÓ

Rossz napok

Rossz napok ezek.
 Fagy bár nincs
 – a lélek hideg.
 Penge az égen a hold.
 (Vagy eltorzult szájél.)
 S nappal a nap is silány fölöttünk.
 Nem tudni, el mért nem megyünk.
 S azt se már, ide mért hozott utunk.
 Várunk csak, nem tudva, mire.
 Már sírni, üvölteni se.
 Néma színen telik évadunk.
 Az üresség bentről húzódik
 szóttalan kintünkbe.

Mást az ág...

Más narratíva a gyökér,
 más a törzs,
 mást használ az ág,
 s a levélzet is mást.
 Fülünknek idegen beszédmód
 a sárguló baracké,
 nem értjük ízét, illatát.
 A kert még mienk,
 szemünk növekedéséhez szokott,
 hallásunknak már pusztulás.

Se

Se tél, se tavasz.
 Se volt, se lesz.
 Belénk mar, mi körülvesz.
 S mi nincs, megsebez.

Kint se hold, se nap.
 Bent hízó penész.
 Életünk üvegfalon
 rianó repedés.

Szekvenciák

A falnak támasztva ásó- s kapanyél
 unottan ásít még a kert
 nem tudni lesz-e még tavaszunk
 csak egy csöpp bogár cipeli hátán
 rendületlen az egem

•

Még nem tudom elég jól
 még marasztal a kert s a kelő hold
 Még tanulgat mi hiányzik belőlem
 még nem tud elég jól
 még verssé íródik
 időtlensége örök

• *(között)*

Anyám mosolya odafentről
 gyermekem nézése idelent
 határozószók dadogása bennem
 hány ige s igekötő még
 nő ami fogy

•

Lassan elfogy belőlem
 lassan el a szó
 s kibotorkál lábamból a lépés

Csak a fény örök
 a fény a kőben

Szelfi

magasság és mélység között
 mintha vízbe vetve magam
 keresztülhasítva a levegőt
 fentről le
 mintha madár suhanna
 mintha kő
 mintha múltó gondolat

mi van a szememben

van-e még benne ég
 van-e benne látás még
 van-e fent van-e lent
 van-e benne közeledés távolodás
 mit árul el a tekintetem az arcom

ez az üresség
 a hiányom